

85H-1

FERIK LIZAJ

L 87

BETEJA

e

Ngadhinjime

891.983-1

L 87

FERIK LIZAJ

28675
13265

S

BIBLIOTEKA E SHETETIT
GJIROKASTER

BETEJA E NGADHËNJIME

(VARGJE)

N.SH. BOTIMEVE «NAIM FRASHËRI»

TRANË, 1960

LIBRI I DURI

MIHAL DURI

(VARGJE)

Redaktor: Nasho Jorgaqi
Piktor: Ksenofon Dilo

Tirazhi 1000

format 78 x 109 1/32

Stash. 2204-55

Shtyp. N I. Sh. Shtypshkronjave «MIHAL DURI» — Tiranë

NË SFERAT MË TË LARTA

— Beteja e ngadhënjime —

Mbi shekuj, në luftë, fitorja shkëlqeu
Kur shtigjet e reja Partia na rrëfeu.
Partia, për ne gjithë me shpirt e shtrëjta nënë
Qe shpata, që shqeu tej me një të rënë
Nga rrënjët t'hatashmen nyjë të mjerimit,
Ku rrugët e jetës për ne ishin zënë.
Gëzimi — diell' i zjarrtë mbi ne: Partia,
Që shekuj me radhë kërkoi vegjelia
E vet ajo e lindi prej gjirit vigan
Kështu përmbi tokën u thur madhështia.
Parti, a popull — no popull, a Parti —
Jan' një, si dhe zëmra me gjoksin që ke ti.
Parti është kurora e lavdis' s'atdheut,
Partia është e arthmja, që vjen në stoli.
Ajo është gjaku m'i dli' i zëmrës sonë,
Është vet drit' e syve dhe rrezja, që gjithmonë
Na ndrit neve mëndjen. Kudo është Partia,
Ku paqja ka selinë, burimin dashuria,
Ku jeta stoliset në breza ylyberi,
Ku fronin e vërteta e ngrë dhe sundon
E sherri dridhet t'avitet e s'guxon
Dhe kot ligësia, me mshikëza vreri,
Nga lark na kanoset, dergjet e rënkon.

Me radh' mijra vjetë, si sot dhe më parë,
Ku na po jetojmë jetuan shqipëtarë:
Të parët tan' ishin, që na shum' i çmojmë,
Lavdi, nder e famë nga 'ta trashëgojmë;
Veç kurrë nuk pati për ta drit' e ar,
Mbi tokën e bukur s'lulëzonte bar;

Ata mbetën zhveshur nga çdo pasuri,
Kur zëmër' e dheut ngarkohej flori.
Po sot që Partia na dha krah' e fletë
Dhe peshën e jetës dërmoi për jetë,
O! ç'tinguj ballsami magjishëm kumbuan:
Arterët e fjetur, çudi si u zgjuan,
Në çdo frymëmarrje goditën fuqishëm,
Në çdo molekulë gjak fjesht t'ri vërshuan;
N'agimin e bukur të ditës së re,
U çeln' zëmrat tona e nektar buruan.

Na skeptre rrëzuan, kurora dhe frona
Dhe sot grusht' i ynë si një mal u rrit:
Një forcë kollose përmbi viset tona,
Sa shkull edhe malet e n'er' i vërtit.
Për ne, gjiri tokës s'është' thesar i fshehët,
Na kyçet e zëmrës virgjine ja zbërthejmë
Dhe çdo pesh' e jetës na ngjan aq e lehët.
Sa malet si shqipja me krah' i rrëmbejmë.
Na presin vërtetë bëteja madhështore,
Por aq më krenarë do jemi për fitore.
Mbi kyçet e jetës sot lufta do zjejë,
Se s'ka ngadhënjime pa luft' e betejë.
Dhe ja, shikoj unë nër t'yjve rreze t'arta,
Si ndizen zjarr më mijra agime,
Që ndrijnë në reflekse sferat më të larta.
Ku na po marshojmë: — beteja, ngadhënjime!

NJË FJALË

Partia: një fjalë! po mijra pakufi
Për të s'na thonë sa kjo fjalë: Parti
I thur ti poemën pa shoqe, gatuar
Me zjarr e me ndjenja, tinguj të kulluar,
Skalit epopen' e ndritur madhështore,
Për shekuj mbi tokën i ngre përmendore,
Në vargje panumur i këndo lavdinë,
Por zbehen të gjitha, bjerrin madhështinë,
Kur na pa buçitur, thjesht' e pa stoli.
Një fjalë nxjerrim vetëm nga zëmra: Parti!

Partia: fitorja m'e ndritur, epopeja,
Kur na në vargje dhe tinguj i këndojmë,
Lavdinë, q'ajo vet e thuri nër beteja,
Në vrullin e jetës, që na po krijojmë.
Me dritën e saja, që buron e dlië
Na vetëm brumosim, gatujm' e çlirojmë
Sot mëndjen e zëmren që patëm n'errësirë,
Ndërgjegjen e madhe të jetës ndriçojmë.

Ç'I RRËFEN FLAMURI ERËS

I.

Rreh flamuri palë e valë...
Si të kishte gjuh' e gojë
Ligjëron kushdi sa fjalë,
Shtrohet era ta dëgjojë.

Ç'i rrëfen flamuri erës
Sot për netët e homnerës?
Ca legjenda partizani,
Zëmër hekur, dej luani,
Gji barot e fli vatani
Gji vigan: stoli mejdani.
Ç'istorira vark e sërë:
Epopen e luftës tërë.

I di era, që ka rëndur,
Me flamurin palë ëndur,
Ajo vet i pa të gjalla
Jo legjenda, jo përralla,
Po nisira me kokalle
Trimash, syrin presë palle,
Përmbi gjakun, si një det,
Që ngrë vala dhe buçet...
Dhe rrëngjethet nër kujtime,
Kur dëgjon nga pala trime,
Pala drit' e gjak e ngjyer,
Pala n'er' e rrëkëlyer,
Historin' e Partizanit.
Shtyll' e hekurt e vatanit.

II.

Rreh flamuri dhe shkëlqen
 Erës ngjarjet i rrëfen;
 I rrëfen, si vet' ai
 Asnjë ditë s'ra në zi
 Po u ngre me trimëri
 Dhe në krahun e Partisë, —
 Zëmr' e madhe e vegjëlisë —
 Dha kushtrimin e lirisë:
 «Bijt e shqipes sa që janë
 «Mbi xhelat e mbi tiranë».
 Dhe ahëre mijra trima
 Sy shkëndira, vetëtima,
 Nëpër gjakun e çlirimit,
 Ngjyen palat e kushtrimit,
 Që nga gjaku i Qemalit,
 Te Perllati, drër' i malit;
 Që nga Vojo gji vigani:
 Teh i rrepët jatagani;
 Nëpër burgje gojë shpellë.
 Nëpër ishuj gjire thellë;
 Nga terrori rrugës Kus,
 n'orizonte tym e pus.
 Në trekëmbshet e xhelatit,
 Tek dragojt e Piskopatit,
 Tej në krisma nëpër male...
 E pastaj fill e ngadale
 Zjarr' i ndezur, si rrufeja
 Në përleshje, në bëteja,
 Në bëtejat e çlirimit,
 Gjer te grushti i ngadhënjimit.

 E di era, që ka rëndur
 Me flamurin pala ëndur
 Edhe bie nër kujtimë,
 Kur dëgjon nga pala trime,
 Pal' agimi, drit' e ngjyer,
 Nëpër gjak e rrëkëllyer,
 Historin' e parrëfyer.

III.

Ky flamuri në shkëlqim,
Që dha nam e zë në botë
Ç'i rrëfen e s'ka mbarim,
Erës, qiellit, çfar i thotë?
— Ç'i rrëfen ashtu, flamur,
Mbi krahina shkumb e zhur,
Mbi çdo lënd' e mbi çdo gur
Që po rrjedhin gjak dragojsh
Kundër çdo vargan vargojsh

— I rrëfej si robëria
Na u shporr, nga Shqipëria,
Si na erdhi nga Kremlini
Rrezje ngrohët e liria,
Si shkëlqeva në fitore,
Ku më ngriti vet Partia.

IV.

Për lavdinë, që na pruri,
Për legjendat, që na thuri,
Reze yjesh ky flamuri,
Ç'i thot erës gjë më gjë?
— Er' o erë pakufi,
Shko dhe botës i rrëfe,
Kudo popujve mbi dhë,
Se flamur' i Shqipërisë,
Që shpall dritë bukurie,
Mba në palat e lirisë
Gjak bëtejash vegjëlie,
Dor' e hekurt e Partisë
Më mba lart me krenari
Dhe më shpie nga fitorja
Në fitore, në lavdi.

M.

Nëndor, 1945

KËSHTJELLA E KRAHARORIT

Një mbrëmje: Nënt' Tetori, një natë, që rënkon
Dhe yjtë stoli — qielli për toke i rrëzon,
Si pika lot' që ndrijnë me zjarr e xixëllima,
Nga gjiri thell' i shkundur nër «ah!» e psherëtima.
Po ç'ka që po rënkon kjo nata zëmër zhur?
Rënkon se do të pjellë legjendën, që po thur.

Kur zbret agimi cohë në gjak i zbukuruar,
Dhe dita bie yllin me zjarr kurorëzuar,
Tirana e përgjumur, që flinte si një varr,
Po shkrep tani nga gjiri shkëndira tym e zjarr.
Në natën që na ëndi pëlhur' e zezë sonte
Tre burra luftëtarë armiku po rrethonte,
E trimat po luftojnë rrezikun pa peshuar,
Fashista më çdo anë shtëpin' e kan' rrethuar;
Ordhira kundër treve një shtek më s'kanë lënë,
Kërkojnë me çdo kusht t'i vrasin, a t'i zënë,
Por kot: aty qëndrojnë me zëmra ndezur prush.
Dragojtë Stavalec, Martin e Vojo Kush.

Rrethimi i armikut u shtua dy-tri herë
Dhe lufta egërsohet; në zjarrin e paprerë
Tirana po lëkundet në flak' e tym mbështjellë.
Po s'tundet zëmr' e trimit, qëndron si një kështjellë.

Aty tre luftëtarët sulmojnë me guxim,
Ata kërkojnë shpagë në zjarr e vetmohim,
Ata kërkojnë shpagë për shokët, që u vranë
Mbi tokën shqipëtare të skuqur anemanë.
Shikojn' ata një popull t'uritur e rreckosur,
Me flakën e urrejtjes tiranit armatosur;
Kujtojnë Qemal Stafën në brigjet e Tiranës,
Që ra si një luan me flakën e lirisë,
Perllatin në qytetin e vjetër të Bujanës